

Милостѣня с. ж. милостыня. *Бол.*

Мѣлость с. ж. милость, любовь, доброта, состраданіе: Въ сѣщо-то мгновеніе мома-та пролива сълзы отъ милость за моминство-то си и за дружкы-тѣ си. *Ч. 68.* Отъ милости сестра неж мжѣтъ. *М. 55.* Отъ ощо на дете милость имаше, Растнало дете деветъ години.—Отъ ощо дете (Исакче) милость имаше, Па си зеде остро секирче. *М. 29.* О! Княже, недѣйте ме смѣса съ онѣзъ лудакиня, за която сега отъ милость говоря. *Э. Г. 10.* Въ титулованіи: **Нѣша (мѡя) мѣлость** (о первомъ лицѣ). **Вѣша (твѡя) мѣлость** (о второмъ лицѣ). **Тѣхна (нѣгова, нѣйна) мѣлость** (о третьемъ лицѣ), выраженія, соотвѣтствующія такимъ же русскимъ: Най голѣмый и общій титулъ между Българи е „ваша милость“, нѣ то ся отдава всякому безъ никакво изключеніе богатства и достоинства. Слупалъ съмъ и многи да думѣтъ въ разговоръ си съ простосърдечіе и „моя милость“, и „ваша милость“. *Гл. 222.* Самый насловъ що отдава селскій Българинъ гражданину е: „ваша милость“; нѣ вѣстий насловъ отдава и себе си; защо-то многи въ разговоръ си казвѣтъ: „ваша милость“ и „моя милость“ трѣба да ся съгласимъ и пр. *Пк. 30.* Нейна милость ся е учила въ това сѣще училище, колко-то ся е могло на нейно врѣмя. *Л. Д. 1869 р. 148.* Ние би желали да попитае нашите бабички и това, защо тѣхна милость, когато изваждатъ дѣтето изъ коритото, му баркатъ съ парстъ въ устата — — *З. 107.*

Милотѣ с. ж. пріятность: Хубость-та и милота-та не сѣ само въ образа (форма), а сѣ най-много въ мрданіе-то. *Л. Д. 1874 р. 59.*

Мѣлъ Мѣла (Мѣла) Мѣло (Мѣло) мн. ч. Мѣли (Мѣли) съчл. **Мѣлиятъ Мѣлата Мѣлото.** У Раковскаго встрѣчается и форма **Мѣлъкъ Мѣлка Мѣлко** пр. милый, любимый, дорогой. *ул.* **Мѣличкъ Мѣличка Мѣличко (Мѣлинки) Мѣлинка Мѣлинко** мленькій, любимчикъ, милашка: О мѣли сѣнко, Гюро златарче! Не ми ѣ мѣла она здравница Она здравница люта ракіа! *М. 178.* „Егиди боже, е’ мѣли боже!“—Тога имъ велить боже млечекъ: „Егиди віе до два ангела!“ *М. 67.* Мѣл ми ѣ, булне, Никола, Пет години сѣ любихми. *Д. 69, 25—26.* Че си Борянка мѣлаваше (Стоян): „Мѣло байково агънце Какво ми ѣ сладко заспало!“ *Д. 43, 47, 49—50.* Мѣло-то слѣнце. *Л. Д. 1870 р. 132.* Мошне ми сѣ мѣли Бугарскя-те момѣ. *М. 474.* Едно врѣмя Дѣдо Добре ся рѣши вече да направи иѣкакво добро, иѣкаквѣтъ споментъ за мѣлъ-тѣ душицѣ. *Л. Д. 1869 р. 149.* С’ рѣчы искренны и мѣлкъ Дѣло мое усѣди! *Гл. V.* Горска животна в’ заво’ идѣхъ В’ тихѣ вечеръ с’ своя любезна Весело мѣлко си играхъ. *Гл. 33.* Офъ деле боже млечекъ! Заросн роса карва’а, И погорещи каменя. *М. 4.* И сълзитъ му прокапахъ, когато смѣсли мѣличкытъ си родителе. *Р. А. 48.*